

A Debreceni Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Debrecenben, 2019. évi január hó 8. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

ítéletet:

Az életveszélyt okozó testi sértés büntette miatt I.rendű vádlott és társai ellen indított büntetőügyben az Egri Törvényszék 2018. évi július hó 5. napján kihirdetett 11.B.1/2017/31. számú ítéletét megváltoztatja annyiban, hogy a próbaidő tartamát I. r. és II. r. vádlottak tekintetében 4 (négy) évre, III. r. vádlott vonatkozásában 5 (öt) évre felemeli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A másodfokú nyilvános ülésen felmerült 36 395 (harminchatezer-háromszázkilencvenöt) forint bűnügyi költségből II. r. vádlott 18 645 (tizennyolcezer-hatszáznegyvenöt) forintot, míg III. r. vádlott 17 750 (tizenhetezer-hétszázötven) forintot köteles megfizetni.

III. r. személyazonosító igazolványának száma ..., míg
II. r. vádlott személyazonosító igazolványának száma: ...

I n d o k o l á s

Az ügyben első fokon eljáró Egri Törvényszék a rendelkező részben megjelölt ítéletével I. r., II. r. és III. r. vádlottakat bűnösnek mondta ki társtettesként elkövetett testi sértés büntetében [a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban Btk.) 164. § (1) bekezdés, (8) bekezdés I. fordulat], ezért az I. r. és II. r. vádlottakat 2-2 év - végrehajtásában 3-3 év próbaidőre felfüggesztett - szabadságvesztésre, a III. r. terheltet szintén 2 év - ám végrehajtásában 4 év próbaidőre felfüggesztett - szabadságvesztésre ítélte. A szabadságvesztések végrehajtási fokozatát mindhárom vádlott tekintetében börtönben állapította meg, valamint kimondta, hogy a végrehajtás elrendelése esetén a büntetésük kétharmad részének kitöltését követő napon bocsáthatók legkorábban feltételes szabadságra. Döntött az eljárás során lefoglalt bűnjel további jogi sorsáról, végül a felmerült bűnügyi költség megfizetésére a bűnösnek talált vádlottakat kötelezte akként, hogy az I. r. vádlott 82 500 forint, a II. r. terhelt 87 500 forint, a III. r. vádlott 97 500 forint megfizetésére köteles, további 103 702 forint vonatkozásában pedig egyetemleges kötelezést írt elő számukra.

Az ítélet ellen az ügyész jelentett be mindhárom vádlott terhére fellebbezést büntetéseik súlyosítása, továbbá a szabadságvesztések végrehajtásának felfüggesztéséről szóló rendelkezés mellőzése és közügyektől eltiltás mellékbüntetés kiszabása végett. Indokai szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítékok helyes mérlegelésével megalapozott tényállást állapított meg, melyből okszerűen következett a vádlottak bűnösségére, és a cselekmény minősítésére is törvényesen került sor. Ugyanakkor valamennyi terhelt esetében eltúlzottan enyhe büntetés került kiszabásra. Álláspontja szerint a törvényszék az enyhítő körülményeknek túlzott nyomatékot tulajdonított, ezzel szemben a

súlyosító körülményeket lényegében figyelmen kívül hagyta. Nem vitatta, hogy mindhárom vádlott tekintetében számszerű fölényben az enyhítő körülmények állnak, ugyanakkor álláspontja szerint mértékük összességében nem éri el a súlyosító hatással járókét. A társas, garázda jellegű durva elkövetési mód, illetve a cselekmény bizonyos mértékben tetten érhető szervezettsége miatt a büntetési tétel alsó határában meghatározott szabadságvesztés nem áll arányban a bűnösségi körülményekkel, ezért mindhárom vádlottnál az ítélet megváltoztatását tartotta indokoltnak, a minimumnál hosszabb tartamú, börtönben végrehajtandó szabadságvesztés és közügyektől eltiltás mellékbüntetés kiszabásával.

A vádlottak és védőik valamennyien tudomásul vették a határozatot.

A ... Fellebbviteli Főügyészség Bf.334/2018/1-II. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartva jelezte, hogy a bejelentett, kizárólag a büntetések mértékét sérelmező perorvoslat irányának ismeretében korlátozott felülbírálat érvényesül. Ennek megfelelően elsődlegesen azt észrevételezte, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok betartásával folytatta le eljárását, majd annak az álláspontjának adott hangot, hogy bár az ítéletben túlnyomó részt helyesen került sor a büntetés kiszabásánál irányadó alanyi és tárgyi körülmények számba vételére, ám a törvényszék nem értékelte kellő nyomatékkal azokat. Különösen a hasonló jellegű cselekmények elszaporodottságát, az elkövetés körülményeit, így a garázda módot, a közterületen való megvalósítást, valamint a társas, részben szervezett elkövetést emelte ki, a III. r. vádlott esetében pedig azt is, hogy más büntetőeljárás hatálya alatt állás sem jelentett számára visszatartó erőt. E körülmények a büntetési tétel törvényi minimumától a vádlottak terhére való eltérést indokolják, és esetükben a büntetés végrehajtásra felfüggesztésének feltételei sem állnak fenn. Mindezek alapján arra tett indítványt, hogy az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét mindhárom vádlott vonatkozásában változtassa meg akként, hogy szabadságvesztésük tartamát súlyosítsa, a végrehajtás felfüggesztését mellőzze, továbbá velük szemben közügyektől eltiltás mellékbüntetését is szabjon ki.

Jelzést érdemel, miszerint az ítélet tábla a bejelentett perorvoslat elbírálására a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban Be.) 598. § (2) bekezdés 2. fordulatában írtak szem előtt tartásával tanácsulást tűzött ki, s ilyen irányú indítvánnyal élt átiratában a fellebbviteli főügyészség is.

A vádlottak védői azonban a Be. 598. § (4)-(5) bekezdésében foglalt értesítésüket követően valamennyien indítványozták a másodfokú eljárásban nyilvános ülés tartását (4., 5., 9. számú utóiratok).

Az I. r. vádlott védelmében eljáró védő észrevételezte, hogy az I. r. vádlott a törvényszék előtt megtett bejelentésének megfelelően időközben megkezdte a sértett anyagi jellegű támogatását, s lehetősége szerint ezt a jövőben is folytatni kívánja, amit postai készpénzes utalvány feladóvevények másolataival kívánt igazolni, valamint a terhelt egészségügyi állapotát alátámasztó orvosi dokumentációt is mellékel (10. számú utóirat).

I. r. vádlott ezt követően további részletek folyósításáról csatolt postai feladóvevényeket, valamint jelezte, hogy 2017. december 1. napjától kezdődően segédmunkás munkakörben - havi ... forint munkabér mellett - határozatlan idejű munkaviszonyt létesített (11., 12., 13. számú beadványok).

E védelmi indítványok alapján megtartott másodfokú nyilvános ülésen az ügyész mindenben az írásban megfogalmazottak szerint érvelt, szükségesnek tartva a vádlottakkal szemben kiszabott büntetések súlyosítását.

Ezzel szemben az I. r. vádlott védője az ügyési indítvány elutasítását, az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte, kifejtve, miszerint álláspontja szerint a még a megyei főügyészség által is deklaráltakat - nevezetesen, hogy a vádlottak tekintetében az enyhítő hatással járó körülmények számszerű fölénye állapítható meg - a törvényszék helyesen értékelte megfelelő nyomatékkal, amikor tényleges szabadságelvonással nem járó joghátrányt állapított meg. Ezúttal is hivatkozott a vádlottak által megtett beismerő vallomásra, jelezve, hogy nem az I. r. vádlott kezdeményezett, a sértetthez intézett bocsánatkérésre, novumként pedig arra, hogy az elsőfokú ítélet meghozatalát követően személyi helyzetétől függően lehetőségei szerint igyekszik valós anyagi kompenzációt nyújtani a sértettnek. Ez az I. r. vádlott büntetlen előéletével, rendezett családi körülményeivel és a cselekménnyel járó eredmény, az életveszély enyhébb, közvetett jellegével együtt olyan helyzetet teremt, ami mellett lehetőség nyílik a belső arányossághoz és fokozatossághoz igazodó elsőfokú ítélet helybenhagyására.

A II. r. vádlott védelmében eljáró védő előre bocsátotta, hogy az első fokon eljáró törvényszék a bizonyítékok helyes mérlegelésével megalapozott tényállást állapított meg, és helyesen értékelte a büntetés kiszabásakor az enyhítő körülmények túlsúlyát, márpedig utóbbiak nem csak számszerű fölényt képeznek, de nyomatékuk is jelentősen meghaladja a súlyosítókét. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helytállóan járt el, amikor a II. r. vádlott esetében fiatal felnőtt kora mellett büntetlen előéletét is külön értékelte az enyhítő körülmények között, aminek nyomatékát tovább emelik a terhelt kiegyensúlyozott családi körülményei és a cselekmény elkövetése, valamint elbírálása között bekövetkezett időmúlás. A felsoroltakon túl kiemelte a II. r. vádlott beismerő vallomását, megbánó magatartását és annak tényét, hogy a cselekményt megelőző konfliktus kialakulása nem volt hozzá köthető. Ekként elsődleges indítványként az érdemben mindenben megalapozottként jellemzett elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte, ezen túl másodlagosan a határozat súlyosítása esetén a próbaidő tartamának meghosszabbítására, esetlegesen közügyektől eltiltás mellékbüntetés kiszabására tett indítványt, annak hangsúlyozásával, hogy a büntetési célok eléréséhez nem indokolt a végrehajtandó szabadságvesztés.

A III. r. vádlott védője kétségeit fogalmazta meg a vonatkozásban, hogy a hasonló jellegű cselekmények valóban elszaporodottak lennének, másfelől arra hivatkozással, hogy a III. r. vádlott rendezett életvitelt folytat, állandó munkahelyet is létesített, a végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztést tetterányosnak írta le, és a határozat helybenhagyását kérte.

I. r. vádlott saját védelmében az utolsó szó jogán előadta, miszerint az elsőfokú határozat meghozatalát követően mihamarabb igyekezett felvenni a kapcsolatot a sértettel, az elsőfokú eljárásban vállalt anyagi kompenzációt megkezdte, amit részletekben azóta is teljesít a sértett megelégedésére.

II. r. vádlott mindenben a védőjével értett egyet, valamint jelezte, hogy iskolai tanulmányait jelenleg is folytatja.

III. r. vádlott ugyancsak a védője által elmondottak figyelembe vételét kérte.

Az előterjesztett fellebbezés alapján elsődlegesen azt volt indokolt vizsgálni, hogy a jogorvoslat céljának megfelelően a másodfokú felülbírálat tárgyát mi képezheti. Ebben a körben az volt megállapítható, hogy a törvényszék a már a büntetőeljárás törvény 2018. július 1. napján történt hatályba lépését követően meghozott elsőfokú ítéletének kihirdetése után a Be. 582. § (1) bekezdésében, 583. § (1)-(2) bekezdésében, valamint a (3) bekezdés a/, b/, illetőleg a Be. 584. § (1)-(3) bekezdéseiben foglaltak szerint megfelelően figyelmeztette az arra jogosultakat a fellebbezések

lehetőségéről, okának és lehetséges irányának jogkövetkezményeiről, mely egyebek mellett kiterjedt arra is, hogy a fellebbezés a későbbiekben nem terjeszthető ki.

Az ennek ismeretében bejelentett, kizárólag a büntetés mértékének súlyosítására irányuló ügyészi jogorvoslat alapján a másodfokú bíróság felülbírálata csak szűkebb körre terjedhetett ki. Nevezetesen a Be. 590. § (3) bekezdése értelmében mivel a fellebbezést kizárólag a Be. 583. § (3) bekezdése alapján jelentették be - s ide tartozik adott esetben a kiszabott büntetés tartamát sérelmező ügyészi jogorvoslat is - a másodfokú bíróság az ítéletnek csak a fellebbezéssel sérelmezett rendelkezését, illetve részét bírálja felül. Ezen túl a Be. 590. § (5) bekezdésében írt külön kivételként a korlátozott felülbírálat kiterjed

a/ az elsőfokú bírósági eljárásra, s azon eljárási szabályok megtartására, amelyek megsértése esetén a Be. 607. § (1) bekezdése, illetve a Be. 608. § (1) bekezdése alapján az ítéletet hatályon kívül kell helyezni (abszolút eljárási szabálysértés);

b/ a bűnösség megállapítására vonatkozó rendelkezésre, ha a terheltet fel kell menteni vagy a vele szembeni eljárást meg kell szüntetni;

c/ a bűncselekmény minősítésére vonatkozó rendelkezésre; továbbá

d/ a büntetés kiszabására vagy intézkedés alkalmazására vonatkozó rendelkezésre;

végül a Be. 590. § (7) bekezdésében írtak szerint az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező rendelkezésekre.

A hivatkozott törvényhelyek szem előtt tartásával a másodfokú bíróság a továbbiakban azt ellenőrizte, hogy az elsőfokú bíróság megtartotta-e a eljárási szabályokat. E tekintetben annak előre bocsátása is szükséges, hogy a törvényszék eljárását még a 2018. június 30. napjáig hatályos korábbi büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény hatálya alatt kezdte meg, több érdemi tárgyalást tartva, majd a 2018. július 5. napján tartott tárgyalásra, ekként ügydöntő határozatának kihirdetésére már a jelenlegi Be. hatályszabályai mellett került sor. Az új törvényt ugyanis a Be. 868. § (1) bekezdése értelmében - a Be. 868-876. §-ában meghatározott eltérésekkel - a hatályba lépésekor folyamatban lévő büntetőeljárásokban is alkalmazni kell.

A Be. 870. § (1) bekezdése szerint az e törvény hatályba lépésekor folyamatban lévő büntetőeljárásban az ezt megelőzően, a korábbi jogszabály szerint végzett eljárási cselekmény akkor is érvényes, ha ezt e törvény másként szabályozza.

Ily módon az ítéletábra az 1998. évi XIX. törvény 373. § (1) bekezdésében írtak, illetve a Be. 608. § (1) bekezdésében foglaltak áttekintésével vizsgálta az elsőfokú eljárásban a perrendi szabályok megtartását, de nem észlelt e törvényhelyekben nevesített olyan abszolút eljárási szabálysértést, amely a törvényszék ítéletének hatályon kívül helyezését indokolná. Ezen felül a törvényszék a Be. 562. § (2) bekezdéséből fakadó indokolási kötelezettségének is megfelelően eleget tett.

A másodfokú felülbírálat a már idézett jogszabályi rendelkezés alapján nem terjedt ki az első fokon megállapított ítéleti tényállás megalapozottságára, mivel ezt sérelmező fellebbezés bejelentésére nem került sor [Be. 583. § (2) bekezdés].

Az ennek megfelelően irányadó tényállás mellett a Be. 590. § (5) bekezdés b/ és c/ pontjai szerinti bűnösség megállapítására, illetve a bűncselekmény minősítésére vonatkozó rendelkezés tekintetében az ítéletábra álláspontja az, hogy nem merült fel a vádlottak felmentésének vagy a velük szembeni eljárás megszüntetésének a lehetősége, és a bűncselekmény minősítése is mindenben megfelelt az anyagi jognak.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása körében irányadó alanyi és tárgyi, enyhítő és súlyosító körülményeket jórészt feltárta, az e körben adott indokolás azonban ezzel együtt is pontosításra szorul. Szemben ugyanis a törvényszék által kifejtettekkel, az ítélőtábla minden tekintetben változatlanul követendőnek tartja a büntetés kiszabás során értékelhető tényezők tárgyában a Kúria által adott 56. számú BK vélemény iránymutatásait, melynek időszakos felülvizsgálatára több alkalommal sor került, így a jelenlegi gyakorlattal is mindenben összhangban áll. Módosításait például legutóbb a 2/2013. (VII. 8.) számú BK vélemény foglalta egységes szerkezetbe.

Ezt szem előtt tartva az ítélőtábla az elsőfokú határozat 4. oldal 2. bekezdésében rögzítetteket mellőzi az indokolásból, utalva arra, hogy a II. r. és a III. r. vádlottak tekintetében számba vehető fiatal felnőttkor nyomatéka olyannyira nagy - annak okán, hogy ilyen elkövető életkora csupán alig haladja meg a tizennyolcadik életévét, mely alatt a Btk. XI. Fejezete jóval enyhébb, privilegizált elbírálást tesz lehetővé a fiatalok elkövetők esetében -, hogy ekkor a büntetlen előélet a bírói gyakorlat szerint már nem bír érdemi jelentőséggel (56. számú BK vélemény II/1. pont).

II. r. és III. r. vádlottaknál ezért a büntetlen előéletre utalást az ítélőtábla mellőzi az enyhítő körülmények sorából, ám egyúttal rámutat arra, hogy miután a cselekmény megvalósításakor a II. r. vádlott még 18 éves volt, míg a III. r. terhelt alig töltötte be 19. életévét, életkoruk olyannyira a fiatalok és a felnőttkor határán mozog, hogy ennek ténye a fiatal felnőtt állapotuk, mint enyhítő körülmény nyomatékát tovább emeli.

A felnőttkorú I. r. vádlott vonatkozásában büntetlen előélete nyilvánvalóan szintén nyomatékos enyhítő körülményt képez, s az esetében feltárható enyhítő hatással járó tényezők sorát tovább szaporítja az elsőfokú ítélet meghozatalától számítottan a másodfokú eljárás folyamán több alkalommal a sértettnek a bűncselekmény elkövetése miatt nyújtott - a 10., 11., 12., 13. sorszámu utóiratokkal megfelelően igazolt -, orvosi kezelésével kapcsolatos utazásait megkönnyítő anyagi támogatása, valamint megromlott egészségi állapota.

Egyetértett az ítélőtábla a törvényszékkel abban, hogy a cselekmény elkövetése és elbírálása között - különösképp a másodfokú eljárás idejére - bekövetkezett időmúlás minden vádlottnál enyhítő körülményt képez. Mellőzendő azonban az arra való hivatkozás a határozatból, miszerint annak nyomatékát lerontja, hogy az időmúlás nekik is felróható. Bár az iratokból valóban kitűnik, hogy több kitűzött határnapon nem jelentek meg (a III. r. vádlott 2017. október 3. napján és 2018. április 24. napján, az I. és II. r. vádlottak 2017. november 2-án és a II. r. terhelt 2018. június 29. napján sem), ám távolmaradásukat a törvényszék valamennyiszer kimentettnek tekintette, igazolási kérelmüket elfogadta, és megjelenésük biztosítása érdekében egy esetben sem alkalmazott szankciót velük szemben.

Kétségtelen ugyanakkor, hogy a súlyosító hatással járó körülmények sora sem maradhat figyelmen kívül, így a törvényszék által helyesen felhívottak közül különösképp a társattestesi minőség és ... város forgalmas területén a déli órákban megvalósított garázda, gátlástalan elkövetés módja emelendő ki, mint ami nagy nyomatékot képez (56. számú BK vélemény III/2.).

A büntetés kiszabása tekintetében a másodfokú bíróság még a következőket emeli ki. A Btk. 79. §-a szerint a büntetés célja a társadalom védelme érdekében annak megelőzése, hogy akár az elkövető, akár más bűncselekményt kövessen el (egyéni és általános megelőzés). A Btk. 80. § (1) bekezdése szerint a büntetést e törvényben meghatározott keretek között, a céljának szem előtt tartásával úgy kell kiszabni, hogy igazodjon a bűncselekmény tárgyi súlyához, a bűnösség fokához, az elkövető

társadalmi veszélyességéhez, valamint az egyéb enyhítő és súlyosító körülményekhez. A büntetés kiszabása során igen hangsúlyos az egyéniesítés, valamint a szankciónak a tett arányához igazodása.

A büntetés kiszabás során a büntetőjog általános elveire, és az Alaptörvényből fakadó alkotmányos követelményekre is figyelemmel kell lenni. „A büntetéssel történő jogkorlátozásnak meg kell felelnie az arányosságnak, a szükségszerűségnek, és az ultima ratio elvének” (1214/B/1990. AB határozat). A szankció arányossága azt is jelenti, hogy a hasonló tett elkövetőit hasonló büntetéssel kell sújtani az elkövetett tethez, és a bűnösség mértékéhez is viszonyítva, de az arányosság vizsgálata a sérelem, a kár, a bűnösség foka, a bűncselekmények súlya egybevetését is feltételezi. Az arányosság jelenti a tettarányosságot, de a büntetésnek az elkövető személyiségéhez is igazodnia kell.

Kétségtelen, hogy a vádlottakkal szemben első fokon kiszabott szabadságvesztés inkább enyhe, mintsem súlyosnak tekinthető, azonban annak mértéke törvényes. Nem jár a Btk. 79. §-ában meghatározott büntetési célok sérelmével, és a Btk. 80. § szerinti büntetés kiszabási elvekkel is összhangban áll, tekintve, hogy a vádlottakkal szemben a törvényi minimumban meghatározott szabadságvesztés kiszabásának helye lehet, és a végrehajtás próbaidőre való felfüggesztésének sincs törvényi gátja. A szabadságvesztés Be. 606. § (4) bekezdésében megfogalmazott, lényeges súlyosítását pedig az ítélőtábla - az elsőfokú- és a másodfokú határozatban részletezett enyhítő körülmények miatt - nem találta szükségesnek.

A másodfokú bíróság abban is osztotta a törvényszék álláspontját, hogy a fellebbezéssel támadott ítéletben meghatározott tartamú szabadságvesztések mellett a terheltek személyi körülményeire figyelemmel a Btk. 85. § (1)-(2) bekezdései szerint valóban helye van a végrehajtás próbaidőre történő felfüggesztésének.

Ellenben utóbbiak terén csak az adhat megnyugtató támpontot a büntetési célok érvényesítéséhez, ha a próbaidő mértéke súlyosabb az első fokon meghatározottnál. Így az ítélőtábla az I. r. és II. r. vádlottakkal szemben a törvényi maximumhoz közelítően, míg a III. r. terhelte esetében a törvényi maximumot el is érő mértékre emelte fel a próbaidő tartamát, ezáltal is hosszabb törvénytisztelő életmód szükségességét irányozva elő számukra, ami hathatósabb visszatartó erőt jelenthet a további bűncselekmények elkövetésétől.

Fentiekre tekintettel az ügyészi fellebbezés a kifejtettekre korlátozva vezetett eredményre.

Itt kíván röviden utalni az ítélőtábla arra is, miszerint a II. r. vádlott védőjének másodlagos indítványa - felfüggesztett szabadságvesztés érintetlenül hagyása mellett közügyektől eltiltás mellékbüntetés kiszabásával súlyosítva az elsőfokú ítélet rendelkezéseit - a Btk. 61. § (1) bekezdésében foglalt törvényi akadályba ütközött, figyelemmel arra, hogy nevezett mellékbüntetés csak végrehajtandó szabadságvesztés esetén alkalmazható. Minthogy azonban egyik terheltnél sem merült fel a végrehajtandó szabadságvesztés szükségessége, közügyektől eltiltás kiszabására nyilvánvalóan nem kerülhetett sor.

Az ítélet további, járulékos rendelkezései mindenben megfelelnek a törvénynek, ezért a Be. 590. § (7) bekezdésében foglalt intézkedések szükségessége nem merült fel.

Mindezek alapján a Debreceni Ítélőtábla az Egri Törvényszék, mint elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 604. § (1) bekezdés b/ pontja, és a Be. 606. § (1) bekezdése alapján a büntetés kiszabása körében a rendelkező részben foglaltak erejéig megváltoztatta, a felülbírálat tárgyát képező további rendelkezéseit pedig a Be. 604. § (1) bekezdés a/ pontja és a Be. 605. § (1) bekezdése értelmében - helyes indokainál fogva - helybenhagyta. Egyben a Be. 561. § (2) bekezdés b/ pontjából

következőleg rögzítette a II. r. és III. r. vádlottak időközben megváltozott személyazonosító okmányának számát, figyelemmel a Be. 184. § (2) bekezdés e/ pontjára is.

A másodfokú eljárásban felmerült - kirendelt védői díjakból álló - bünyügyi költséget a Be. 613. § (1) bekezdése alapján állapította meg, melynek megfizetésére a bűnösnek talált II. r. és III. r. vádlottak a Be. 574. § (1), (4) bekezdései szerint kötelesek.

Debrecen, 2019. január 8.

Dr. Elek Margit sk. a tanács elnöke, Dr. Bakó József sk. előadó bíró,
Dr. Háger Tamás sk. bíró

Záradék:

Az Egri Törvényszék 11.B.1/2017/31. számú ítélete a másodfokú ítéletben írt változtatásokkal mindhárom vádlottal szemben jogerőre emelkedett.

Debrecen, 2019. január 8.

. Elek Margit sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Kiadó.